

Türkçe'de Geçişim ve Sözcük Dizimine Etkisi

Jaklin Kornfilt
Syracuse University

1. Giriş

Türkçe'de, "Durum Düşmesi" ¹ olarak adlandıracağım sözdizimsel bir görüngü vardır. Durum düşmesi yalnızca yapısal durumlarda² görülür.

Durum düşmesinin belki de en fazla dikkati çekmiş olan örnekleri, belirtme durumunun düştüğü örneklerdir. Durum düşmesini dilbilgisel kalan anlambilimsel ve edimbilimsel koşulların niteliği hakkında ilginç araştırmalar yapılmıştır (örneğin Dede 1986, Tura 1986, Erdal 1981 ve Nilsson 1986). Bu tür koşullar bu kısa çalışmanın kapsamı dışında kalmaktadırlar.

Bu yazıda amaç durum düşmesi ile tümcedeki öbek düzeni arasındaki ilgiyi yapısal bir yaklaşımla incelemek olduğu için, durum düşmesi görüngüsünü şu şekilde betimleyeceğiz: Gönderge işlevi olmayan ad öbekleri, yapısal durum takısı alamazlar ve kurucularından biri oldukları tümcede, eylemin hemen solunda bulunurlar; bu tür ad öbekleri, fiilden ayrılamazlar. Yapısal durum düşmesini (1) ve (2) numaralı örneklerde görüyoruz:

Belirtme durumunun düşmesi:
(1) Ahmet bütün gün pasta ye-di

Tamlayan durumunun düşmesi:
(2) [Çocuğu arı soktuğunu] duydum

Buna karşılık, gönderge işlevi olup durum takısı alan ad öbekleri, öbek yapısının çeşitli yerlerine kayabilir.

Bu çalışmada, tümcedeki sözcük dizisinin durum düşmesinden kaynaklanan değişmezliğinin, tümcenin başka yerlerinde sözcük dizisinin esneklik kazanmasına yol açtığını gösterdikten sonra, bu tür sözdizimsel katılık ve esneklik arasındaki bağıntıya bir açıklama getirmeğe çalışacağım. Bu açıklama, kısaca, şu yönde olacaktır:

Yapısal durum düşmesi, aslında adın eyleme geçişimi demektir. Ad öbeğinin başı olan adın eyleme geçişimi, doğal olarak, öbeğin alt kurucularını geride bırakır. Genellikle, geçişime uğramayıbütünlüklerini koruyan ad öbeklerinin (belirleyiciden başka) alt kurucuları, bu öbekleri terkederek tümcenin başka yerlerine kayamazlar. Bunun nedeni, bu tür bir kaymanın geride bırakacağı izin, öncül yönetimden faydalanamayacağıdır, çünkü ad öbeğinin en yüksek boğumu, öncül ve izi arasında bir engel teşkil eder. Öte yandan, ad öbeğinin başının eyleme geçişimi, ad öbeğinin engel niteliğini ortadan kaldırır. Öbeğin alt kurucuları, artık öbeği terkedebilirler, çünkü bundan böyle bırakacakları iz, tam yönetime açıktır; öncül ve izi arasında artık bir engel yoktur. Geçişim, engelin ortadan kalkmasına şu açıdan yol açar: Adın eyleme geçişimi, adı, türemiş eylemden ayırimsız (non-distinctive) kılar. Böylelikle, geçişime uğramış ayırimsız bir başın kaynaklandığı öbek, engel olma niteliğini yitirir (bkz. Baker 1988, s.56, no. 49; Chomsky 1986, s.7, no. 12 ve s. 22, no. 43).

Şimdi, birkaç örneğe bakalım.

2. Geçişimle sözcük dizimi arasındaki ilgi

Türkçe'de sözcük dizimi, genellikle çok esnek olmakla birlikte, öbekler (ad öbeği, ilgeç öbeği gibi) kolaylıkla parçalanamazlar:

- (3) a. Dün sokakta [çok yaşlı bir adama] rasladım
 b. *Dün sokak-ta [i₁ bir adama] rasladım *çok yaşlı_i*

Bu genellemeye karşı olarak, iyelikli ad öbeklerinin belirleyicileri (geleneksel dilbilgisindeki kullanımıyla, tamlayanları) gösterilebilir:

- (4) a. [Ahmed'in karısını] tanımıyorum
b. [i; karısını] tanımıyorum *Ahmed'in*;

İyelikli ad öbeklerinde belirleyici ile baş birbirlerine açık bir şekilde bağlıdırlar. Bunun nedeni, başın belirleyiciyle olan somut uyumdur. Öte yandan, ad öbeklerinin diğer kurucuları, örneğin niteleyiciler, nicelik sözcükleri v.b. Türkçe'de başla uyum göstermezler.

İyelikli ad öbeklerinin belirleyicilerinin rahatlıkla kendi öbeklerini terkedebilmelerinin nedeni, geride bir iz yerine sessiz bir adıl, bir başka deyişle, Yönetme ve Bağlama kuramında *pro* olarak adlandırılan sessiz bir birim bırakmalarıdır. Bu sessiz birim, öbeğin başında taşıdığı somut uyum takısı tarafından yetkilenir (licensed). Fakat, (3)b. numaralı örneğin de gösterdiği gibi, iyeliksiz ad öbeklerinde alt kurucular öbeği terkedemezler; terkederlerse, geride kalacak sessiz ulam, eğer *pro* ise, yetkilenemeyeceğine göre, bu tür sözceler dilbilgisi dışı olur. Öte yandan, geride kalan sessiz ulam, *pro* değil de bir izse, metnin girişinde de açıklandığı gibi, bu iz sessiz ulam ilkesine karşı geleceğine göre, bu şık da sözcenin dilbilgisi dışı olmasına yol açar.

(3)b. türü örneklerin dilbilgisi dışı olmaları için bir neden daha vardır: Bu tür örneklerde, ad öbeğinin alt kurucuları, kendi öbeklerini terkettikten sonra doğrudan doğruya tümcenin en üst boğumuna bitiştirilirlerse, altaşlık ilkesine karşı gelinmiş olunur. Öte yandan, bu tür (uyumsuz) alt kurucuların, tümcenin en üst boğumundan önce kendi öbeklerine bitiştirilmeleri de olanaksızdır, çünkü tümleçlere hiçbir ulam bitiştirilemez (bkz. Chomsky 1986). Nitekim, (5) numaralı örnek, bize bunu gösterir:

- (5) *Dün sokak-ta [i; bir adama] *çok yaşlı*; rasladım

Bu demektir ki, (3)b. türü örnekleri (5) türü örnekler yoluyla (ve alttaşlık ilkesine karşı çıkmadan) türetmek de olanaksızdır.

Şimdi de, başka tür örneklere bakalım. Bu örneklerde, hem geçişim (incorporation), hem de sözcük dizimi karışımı (scrambling) uygulanmıştır:

- (6) a. (?) Bir daha [_i bir arkadaş] bulamam *senin gibi*_i
 b. */?? Bir daha [_i bir arkadaşı] bulama-m *senin gibi*
- (7) a. (?) [_i Bir haydut] gördü-m *dev gibi*_i
 b. */?? [_i Bir hayduttan] kaçtı-m *dev gibi*

Bütün bu örneklerin derin yapıları, başka bir deyişle sözcük dizimi karışımı uygulanmadan önceki yapıları, dilbilgiseldir. Genelleme şu yödedir: Ad öbeğinin başı ile eylem arasında geçişim uygulanmışsa, öbeğin alt kurucuları öbeği terkedebilirler; bu tür bir geçişim uygulanmamışsa, öbeğin alt kurucuları öbeği terkedemezler.

İkinci genelleme de şudur: Ad öbeği, somut bir durum takısı taşımayınca mümkündür; bunu (6)a. ve (7)a. da görüyoruz. Öte yandan, (6)b. de ad öbeği somut bir yapısal durum takısı, (7)b. de somut bir sözcüksel durum takısı taşıdığından, geçişim olanaksızdır. Bunun sonucu olarak da, ad öbeğinin alt kurucuları, öbeğin dışına kayamazlar.

3. Açıklama

Bu çalışmanın şimdiye kadarki kısmında, geçişimin sözcük dizisini iki bakımdan etkilediğini gördük:

1. Somut durum takısı taşımayan ad öbekleri, eylemin hemen solunda kalırlar; Türkçe'nin sözcük dizimi bu bakımdan esneklik göstermez.

2. Esnekliğini böylelikle yitiren sözcük dizimi, başka bir açıdan yeni bir esneklik kazanır: Sözcük dizimi açısından felce uğrayan ad öbekleri, kendi alt kurucularına yepyeni bir esneklik kazandırır. Öte yandan, sözcük dizimi açısından kolaylıkla yer değiştirebilen ad öbeklerinin alt kurucuları, öbeğin dışına çıkamazlar.

Bu iki genellemeyi sırayla açıklamağa çalışacağım.

Baker'ın 1988 tarihli kitabında önerdiği bazı fikirleri izleyerek, geişimli yapıların, başın yer değiştirmesi yoluyla türetildiğini varsayıyorum. Bu yaklaşımda, yer değiştiren baş, eylemle birlikte karmaşık bir sözcük oluşturur. Bu karmaşık sözcük, karmaşık bir eylem olup, tümleci olan ad öbeğinin bütününü yönetir (başın yer değiştirmesinden önce yalın eylemin ad öbeğini yönettiği gibi). Bu karmaşık eylem, aynı zamanda ad öbeğinin başını, daha doğrusu geçişimden sonra başın geride bıraktığı izi de yönetir. Bu iz, böylelikle tam yönetilmiş olur.

Öte yandan, eylemin hemen solunda bulunmayıp eylem öbeğinin (E=E") veya eylem alt öbeğinin (E') dışında kalan bir ad öbeğini düşünelim. Böyle bir öbeğin başı geçişime uğrarsa, bırakacağı iz tam ynetilmeyecek, dolayısıyla sessiz ulam ilkesine karşı çıkılmış olacaktır. Böylelikle, yukarıdaki ilk genellemeyi açıklamış bulunuyoruz.

Bu çalışmada, çekim öbeğinin belirleyicisinin (geleneksel dilbilgisi açısından, tümcenin öznesinin), öbek yapısındaki belirleyici yerini doldurduğu sürece, eyleme geçişim yapamayacağı görüşünü savunuyor ve evrensel dilbilgisinin bu tür bir geçişime hiçbir dilde izin vermiyeceğini ileri süren Baker 1988'e katılıyorum. Fakat (2) türü örneklerin gösterdiği gibi, Türkçe'de öznelerin eyleme geçişimi mümkündür. Bu gibi örneklerde, öznenin derin yapıda eylem öbeğinin bir kurucusu (ve bu öbeğin belirleyicisi) olduğunu varsayıyorum. ekimli fiil, özne işlevli bu tür bir ad öbeğini, öbeğin yer değiştirmesi gerekmeden yönetebilir. ³

Eylem, baş yerdeğiştirmesi sonucu olarak, yükselip çekim takısıyla birleşince, türetilen karmaşık sözcük (çekimli eylem), eylem öbeğinin başını yönetir. Baş ve belirten uyum içinde oldukları için bu yönetme, dolaylı olarak eylem öbeğinin belirtenine aktarılır. Bu tür bir özne, dolaylı bile olsa, eylem tarafından yönetildiğ i için, geçişime uğrayabilir. Somut durum takısı taşımayan nesnelere, zaten eylemin tümleci olarak her zemen yönetilen durumundadırlar; eyleme geçişimleri hiçbir sorun yaratmaz.

İkinci genellemeye gelmeden önce, başka bir soruya değineceğ im:

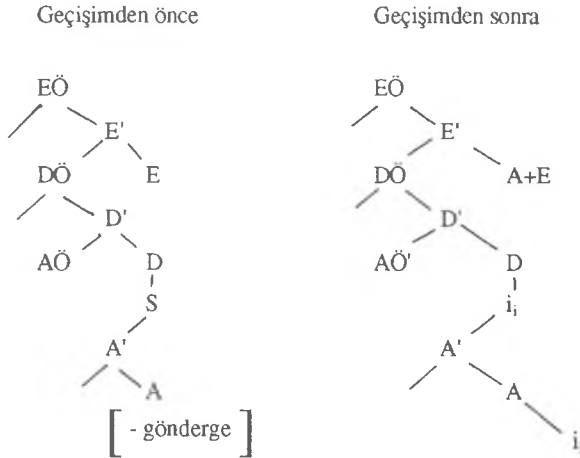
5. Durum düşmesi niçin sırf yapısal durumlara özgüdür?

Giriş bölümünde de bahsettiğ imiz şekilde, sözcüksel durum takılarının öbek yapısına, parçası oldukları birimlerle birlikte yerleştirildiklerini, yapısal durumlarınsa türetimin sonunda atandıklarını varsayalım.

Bu çalışmada bir varsayımda daha bulunacağ im; şöyle ki: Öbek yapısında, durum öbekleri (DÖ) de vardır. Ad öbekleri, bu durum öbeklerinin kurucularından biri, özellikle bu öbeklerin tümlecidirler. Bu durum öbeklerinin başı olan D(urum), somut bir durum takısını içeriyorsa (ki bu, daha önce de bahsettiğ imiz şekilde, sözcüksel durumlar için her zaman söz konusu olup yapısal durumlar için ancak gönderge işlevleri olunca geçerlidir), ad öbeğinin başı olan ad, eyleme doğru yükselmez; yükselse bile bırakacağı iz, ne eylem tarafından ne de yükselmiş olan ad tarafından yönetilebilir. Bunun nedeni, somut bir başı olan durum öbeğinin böyle bir yönetmeye karşı bir engel oluşturmasıdır. Ayrıca, D(urum) ve U(yum) gibi işlevsel ulamların E(ylem) gibi sözcüksel ulamlarla geçişim yoluyla kaynaşamadıklarını varsayıyorum.⁴ Bu koşulun sonucu olarak, bir durum öbeğinin veya bir uyum öbeğinin tümleci olan bir ad öbeğ i, hiçbir zaman geçişim sonucu olarak geride bırakılamaz.

D(urum) yerinin boş olduğu (başka bir deyişle, somut bir takı tarafından doldurulmadığı ömeklerde), A(d), geçişim sonucu olarak D(urum) yerine yerleşebilir, oradan da E(ylem)'e bitiştirilebilir. Bu yer değiştirme döneşimlerinin sonucu olarak ortaya çıkan her iki ize de tam yönetim uygulanabilir.

Adın geçişiminden önceki ve sonraki yapılar, aşağıda kabataslak olarak gösterilmiştir:

Bu yaklaşım ve özellikle bu türetim, gördüğümüz bütün durum düşmesi örneklerini kapsamakla birlikte, bu yaklaşımı başka kanıtlarla desteklemekte yarar vardır. Bu tür kanıtları, ne yazık ki, sözcük dizimiyle ilgili olgularda bulamayız. Türkçe'de bir öbeğin başı, öbeğinin her zaman sonunda olduğu için, geçişime uğramış ad ve adın geride bıraktığı öbeğin alt kurucuları arasındaki sözcük dizimi, geçişimden önceki sözcük diziminden farksız olacaktır.

Ayrıca, Türkçe'de geçişim, ad öbeğinin geride kalan kurucularının dilbilgisel bağınıtı açısından hiçbir değişikliğe uğramasına yol açmamaktadır.

Bu iki kanıt türü, özellikle bunların ikincisi, Baker'ın incelediği dillerde büyük rol oynar. Buna rağmen bu çalışmada, Türkçe'nin geçişim hakkındaki incelemelere önemli ve ilginç katkılarda bulunduğu görüşünü öneriyorum. Bu katkı, Türkçe'nin getirdiği kanıt türünün daha önceki incelemelere göre yeni ve değişik oymasından ileri gelmektedir. Ayrıca bu kanıt türü, Baker'ın geçişim kuramından kaynaklanan bir beklentiyi gerçekleştirmektedir. Bu beklentinin tam niteliğini aşağıdaki bölümde daha yakından göreceğiz.

6. Geçişimle sözcük dizimi karışımı arasındaki bağlantı

(6) ve (7) numaralı örneklere dönelim. Bütün bu örneklerde altaşlık ilkesine karşı gelinmiştir; bu yüzden, kabul edilir olan örnekler bile (6a. ve 7a.) tam anlamıyla dilbilgisel değildir. Fakat altaşlık ilkesi görelî olarak zayıf bir ilke olduğu ve a.-örneklerinde başka hiçbir ilkeye karşı gelinmediği için, bu örnekler neredeyse dilbilgiseldirler.

Altaşlık ilkesine uymak için, yer değiştiren alt kurucuların önce kendi öbeklerine bitiştirilmeleri, (5) numaralı örnekte gördüğümüz gibi, mümkün değildir. Bunda geçişimin herhangi bir katkısı yoktur; tümleş olan bir öbeğe bitişirme uygulanamaz ve bunda, öbeğin başının boş ya da dolu olmasının hiçbir rolü yoktur.

Fakat (6)b. ve (7)b. örnekleri, anadili konuşmacıları tarafından ya hemen hemen ya da tamamen, dilbilgiselliğin dışında olarak değerlendirilmektedir. Bu örneklerin kabul edilmezliğini, yönetme ve durum atama yoluyla açıklamağa çalışacağım.

Baker 1988 ve Chomsky 1986'nın yaklaşımlarında bir öbeğin alt kurucuları, kendi öbeklerinin dışından şu şekilde yönetilirler: Bir eylem, kendi tümlecini ve bu tümlecini başınıyönetebilir, fakat bu tümleş öbeğinin diğer kurucularını (doğrudan doğruya) yönetemez. Başka bir deyişle, tümleş öbeğine egemen olan en yüksek yansıma boğumu, öbeğin baş olmayan kurucularıyla eylem arasında bir engel

oluşturur. Fakat bu öbeğin başı eyleme doğru yükselince geride bıraktığı izle, geçişimden sonra oluşan bileşik eylemin içindeki öncül arasında bir hareket zinciri oluşur.

Baker 1988'in kuramına göre, derin yapıda engel oluşturun öbeğin başı, üretmenin bu aşamasında karmaşık eylemden "ayırımış" (non-distinct)'dır; bunun nedeni de, az önce sözünü ettiğimiz hareket zinciridir. Zincirin bu etkisinin nedeni de, karmaşık eylemin daha önce engel oluşturun öbeğin başında bulunan izin önceliğini içermesidir. Bu aşamada tümleç öbeği, engel niteliğini yitirmiştir. Karmaşık eylem bundan böyle, kendisiyle geçişime uğramış başın daha önce yönettiği bütün öbek kurucularını yönetir. Baker 1988'de (s. 64, 65 numaralı tanım) yönetim Şeffaflığı (government transparency) şu Şekilde tanımlanmıştır:

"Herhangi bir birim, geçişim sonucu olarak sözcüksel bir ulamla kaynaşırsa bu sözcüksel ulam, geçişime uğramış birimin derin yapıda yönettiği bütün kurucuları yüzeysel yapıda yönetir."

Öbeğin alt kurucularının hareket yoluyla geride bıraktıkları iz, acaba neden eylem tarafından yönetilmelidir?

İlk bakışta, bu tür bir izin kendine daha yakın bir yöneteni olması gerektiği düşünülebilir; bu da, kendi öbeğinin başıdır. Bu durumda izin, sessiz ulam ilkesine uyması ve dilbilgiselliğin dışına götürmemesi gerekir.

Fakat sözü gečen izle öbeğin başı arasındaki bağıntı, yönetme olmakla birlikte, bu yönetme Őekli konusal yönetme (thematic government) değildir; bu yüzden iz, öncül yönetme yoluyla yönetilmelidir (bkz. Chomsky 1986, s. 17, 31 numaralı tanım). Alt kurucularının terkettiği ad öbeğinin sesbilgisel içeriği varsa, AÖ boğumu öncül yönetime engel oluşturacaktır. Öte yandan, ad öbeğinin başı daha önce geçişime uğramışsa, AÖ boğumu yukarıda açıklandığı Őekilde, engel niteliğini yitirecektir. Ad öbeğini terkedenden alt kurucuların, eylem öbeğine bitiştirildiklerini

varsayıyorum; bu yüzden, EÖ öncül yönetime engel değildir; bunun da nedeni, eylem öbeğinin kendisine bitiştirilen öncülü dışlamamasıdır (exclude).

Gördüğümüz gibi burada önemli olan unsur, eylemin tümleş öbeğinin alt kurucularının izini yönetmesi değildir. Önemli olan, bu izin kendi öncülü tarafından yönetilebilmesi ve bu yönetimin engellenmemesidir. Bu engel, AÖ boğumu ya da, öncülden daha yakın bir yönetmen olarak, eylem olabilir. AÖ boğumunun geçişim yoluyla engel niteliğini nasıl yitirdiğini az önce gördük. Eyleme gelince: Chomsky 1986'da önerilen "dar" küçüklük (narrow minimality) tanımına göre (bkz. s. 42, 92 numaralı tanım), eylem bu gibi hallerde öncülden daha yakın bir yönetmen olmayacaktır, çünkü eylem öbeği, ad öbeğinin yer değiştirmiş olan alt kurucularının izinin birincil egemeni değildir. Rizzi 1990'da önerilen göreceli küçüklük kavramının etkisi de aynıdır, çünkü Rizzi'nin yaklaşımında eylem "öncül yönetmen" değil, "başsal yönetmen" (head governor)'dir. Burada asıl önemli olan unsur, ad öbeğinin başının girişime uğraması ve bu nedenle, başın ve türetilen karmaşık eylemin birbirlerinden "ayırimsız" (non-distinct) oluşudur. AÖ böylelikle engelliğini yitirmiş bulunmaktadır. Bunun sonucu olarak da, ad öbeğini terkederek alt kurucuların izine öncül yönetme uygulanabilir.

Bu yazıda gördüğümüz gibi, geçişim ve sözcük dizimi karışımının bir arada uygulanması ve bu uygulamanın sonuçları, Baker'ın "Yönetme Şeffaflığı" (Government Transparency) önerisine tam olarak uymaktadır. Öte yandan Baker'ın eberinde incelenen diller ve örnekler, bu önerinin etkilerinin umulduğundan çok daha sınırlı olduğunu göstermektedir. Ad geçişiminin sonucu olarak bazı belirleyicilerin geride bırakıldığı örnekler varsa da, bu tür örnekler çok az sayıdadır (bkz. Baker 1988, s. 103). Baker'ın kuramının gerektirdiği "tümleş yükselmesi"ne örnekler de yok gibidir (bkz. Baker 1988, s. 104). Her iki tür veri de,

"Var olan incelemelerde, ne yazık ki, karanlık ve bulanıktır."

(Baker 1988, s. 104)

Türkçe'deki sözcük dizimi karışımının ve adın eyleme geçişiminin bu yazıda önerdiğim açıklaması doğruysa, olgular hem tam beklenen niteliktedir, hem de bu nitelikleri ne karanlık ne de bulanıktır.

NOTLAR

¹ "Durum düşmesi" terimi, bu yazıda sırf betimsel olarak kullanılmıştır; bu tür bir silme dönüşümünün varlığı ortaya atılmayacaktır.

² "Yapısal durum" teriminin bu çalışmadaki kullanımı şöyledir: Öbek yapısı bağlamına bağlı olarak ve anlamdan bağımsız bir şekilde atanan durumlar. Türkçe'deki yapısal durumlar şunlardır: Yalın durum, belirtme durumu ve tamlayan durumu. Yalın durum, eylemsel uyum tarafından, tamlayan durumu ad durumu tarafından, belirtme durumu da eylem tarafından atanır. Öte yandan, sözlüksel durumlar alt yapıya, bağlı buldukları ad öbekleriyle birlikte girerler. Varlıkları, bu sözlüksel durumları seçen eylemlerle bu eylemlerin tümleçlerini oluşturan ad öbekleri arasındaki anlamsal bağlantıları mümkün kılar.

"Yapısal durum" terimi buradaki kullanımında, sesbilgisel olarak gerçekteştirilme sorunundan bağımsızdır (Başka bazı araştırmacılar bu terimi "sesbilgisel olarak gerçekteştirilmemiş durum" olarak kullanmışlardır; bence bu kullanım, Türkçe ve başka birçok diller için geçersizdir; bkz. Kornfilt 1984). Bir ad öbeğinin taşıdığı yapısal durum sesbilgisel olarak gerçekteştirilmemiş de olabilir, gerçekteştirilmiş de. Türkçe'de sözlüksel durumlar her zaman sesbilgisel olarak gerçekteştirilirler; başka bir deyişle, somut takılar vardır. Yapısal durumlardan belirtme durumuyla tamlayan durumu, genellikle somut takılar aracılığıyla gerçekteştirilirler, fakat metinde söz konusu olan "durum düşmesi"ne uğrayınca bu son iki durum, soyutlaşıp takısız olarak kullanılırlar. Yapısal durumların üçüncüsü olan yalın durumun hiçbir zaman sesbilgisel içeriği olan takısı yoktur.

³ Somut durum takısı alan ad öbeklerine geçişim uygulanamaz. Bu yüzden bu gibi ad öbekleri, eylemin sonunda bulunmayabilirler.

⁴ Fakat bunun tersi (sözcüksel ulamların işlevsel ulamlara geçişimi) her zemen için mümkündür.

KAYNAKÇA

- Baker, M.C. (1988) *Incorporation: A Theory of Grammatical Function Changing*, University of Chicago Press, Chicago.
- Besten, H. den (1984) "The Ergative Hypothesis and Free Word Order in Dutch and German", in J. Toman, ed., *Studies in German Grammar*, Foris Publications, Dordrecht içinde, s.23-64.
- Chomsky, N. (1986) *Barriers*, MIT Press, Cambridge, Massachusetts.

- Dede, M. (1986) "Definiteness and Referentiality in Turkish Verbal Sentences," D.I. Slobin and K. Zimmer, ed., *Studies in Turkish Linguistics*, John Benjamins, Amsterdam/Philadelphia içinde, s. 147-163.
- Erdal, M. (1981) "Turkish Participles and the Absence of Reference," D.W. Young, ed., *Studies Presented to H.J. Polotsky*, Pirtle and Polson, Beacon Hill içinde.
- Kornfilt, J. (1984) *Case Marking, Agreement, and Empty Categories in Turkish*, yayınlanmamış doktora tezi, Harvard University, Cambridge, Massachusetts.
- Nilsson, B. (1986) "Object Incorporation in Turkish," A. Aksu-Koç and E. Erguvanlı-Taylan, ed., *Proceedings of the Turkish Linguistics Conference 1984*, Boğaziçi University Publications No. 400, İstanbul içinde, s. 113-128.
- Reuland, E. (1990) "Head Movement and the Relation Between Morphology and Syntax," G. Booij and J. van Merle, ed., *Morphology Yearbook 3* içinde, s. 129-161.
- Rizzi, L. (1990) *Relativized Minimality*, MIT Press, Cambridge, Massachusetts.
- Tura, S. (1986) "Definiteness and Referentiality in Turkish Verbal Sentences," D.I. Slobin and K. Zimmer, ed., *Studies in Turkish Linguistics*, John Benjamins, Amsterdam/Philadelphia içinde, s. 165-194.